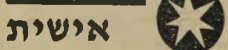

וזה התחיל לצרום. "מרב שהייתי מעורבת, התחילו לספר סיפורים. ניסו לספר לחברים שלי שאני מרגלת. אז הייתי אומרת שהמרגל היחידי בבית הוא קונפוציוס, כי לגזע שלו קוראים חמר, עירוב של פרסי, מיאמי וקאמבודי, ואני נהגתי לומר שהוא מהחמרי-רוג". "זאת היתה בעייה לא נעימה, אבל הבנתי, אני הייתי יותר מדי מעורבת, הרשיתי לעצמי להשתתף ביקורת סרקסטית כמו כל הישראליים. לא הבנתי שלי, כורה, אסור בעצם לעשות את זה. גם אני הייתי מגיבה כך, אילו הטיחו בי ביקורת באוסטריה, הבנתי."

ביקורת אישית

"א, בר היה קשה. בשנים הר אחרונות היו שביקרו אותי

עצמי. חשבתי שאני לא בסדר. פגשתי בשני חברים שלי, עיתונאים שהכרתי מהביקור הקודם, סיפרתי את הצרות שלי. אחד מהם סיפר לי שיש לו חבר בקיבוץ גרופית. החלטתי ללכת למידבר. "זה היה הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים, לקום בארבע בבוקר ולקטוף מלוגים. אני לא חושבת שאי פעם הייתי יותר מאושרת. נהדר, אפילו להתאהב לא היה לי זמן, הכל הקדשתי לעצמי. יופי! ואז, כשכבר היה יותר מדי טוב, הגיעה העת לשנות."

"אם הייתי נשארת, הייתי הופכת קיבוצניקית לכל ימי חיי. אולי גם הייתי חושבת להיות יהודיה. אבל לא ראיתי את עצמי איכרה, קוטר פת מלוגים ועגבניות כל החיים. שוב עזבתי. הגעתי לעיר. אז כבר היו לי הרבה מאוד חברים. מישוה הכיר לי דיפלומט אוסטרי. הוא היה נחמד ועדין, והזכיר לי את

(המשך מעמוד 23)
בחיפה. באותה עת, 1963, ביקר בארץ האפיפיור. ברברה התחילה ללחוץ על העורך לשלוח אותה לארץ הקודש. הוא השתכנע, כמו זוג האוהבים הגיע לכאן. היא נשארה חודשיים, מתוכן 14 יום בקיבוץ גיבעתי-חיים, ושוב נפלה תי על האף, האהבה נגמרה, ואני נשארת כאן, חזרתי מהר הביתה. היא התקבלה לעבודה בשבועון לא מוכר, ותיכננה את מה שהפך כה עבודת-חייה. "החלטתי לראות איך חיות נזירות. פניתי למינז, נשארת שם חודש שלם וחיייתי כנזירה. אף אחד לא ידע במה מדובר באמת. כשיצאתי כתבתי כתבה על מה שעבר עלי, וזה היה, כנראה, פצצה גדולה. לא רק שזה הפך ספר, אלא גם הגיעו בקשות לקנות הסיפור ואותי יחד. ההצעות המפתות ביותר באו מ מערכת איל-העיתונים אסכל שפ"

הנספחת בפעוזה (עם שימחה אריזק)

ישראל חשובה לי וגם אוסטריה חשובה — ואפשר לחיות עם זה

אישית, כי אני ידועה כידידה של קרייסקי. למדתי להישאר רגועה, לא לענות. האמת היא שלקח לי הרבה שנים והרבה דמעות כדי ללמוד לשתוק. אבל אני מבינה את העם הזה, מבינה את הטראומה של השואה, בבית של הורי לא דיברו על זה. רק כשהכרתי את הבחור הראשון שאהבתי, הישראלי, שמעתי על זה. חזרתי הביתה וצעקתי על הורי, איך יכולתם שלא לראות מה הוא עושה? איך אטמתם את האזניים? לכן אני מבינה את בני הגיל שלי, ביישר אל שמטיחים נגד הוריהם שהיה דים הובלו לטבח בלי להתנגד. אבל חשוב שיוכלו להבין אותנו, את הצעירים. לפעמים אני חושבת שזה הכוח המניע לכל העבודה שלי כאן."

אותם שהאשימו אותה בהאשמות שונות, טענו שאינה יכולה לה יות כל כך מעורבת גם באוסטריה וגם בישראל, שאין נאמנות כפולה. "זאת ביורוקרטיה מחשבתית", היא אומרת בלי כעס, ובהרבה הבנה, "זאת ביורוקרטיה שנובעת מחששות וצורך בביטחון. אין לי קונפליקטים. אני אוסטריה נאמנה, ואהבתי ישראל נאמנה. אין לי בעייה דתית, כי אינני שייך כת לכנסייה מסוימת, ואני רואה את עצמי כאדוקה, לולא זה היה כך, היה לי אולי קונפליקט דתי. אבל גם זה איננו. המדינה הזאת חשובה לי, לא יכולתי להיות ביל-עדיה. גם אוסטריה חשובה לי, וגם בילעדיה לא היה טעם לחיים. אני בהחלט יודעת שאפשר לאהוב את שתיהן, להיות נאמנה לשתייה. בלי כל עימותים עם עצמי ועם אחרים."

אבא שלי. התחתנו. נשארו ביש ראל שלוש שנים. אחרי כן נאלצתי לנסוע עימו לאינדונזיה, והתי גרשנו."

מעורבת, לא מרגלת

ב-1972, הכירה ברברה את קנצלר אוסטריה, ברנו קרייסקי, והתחילה להיות פעילה במפלגה הסוציאליסטית. היא החליפה עוד עיתונים והוצאות-ספרים, ובסופו של דבר הוצעה לה משרה של נספחת-עיתונות ביש-ראל. "אני כבר מזה חמש שנים פה, לא מרגישה צורך ללכת, או לשנות. אני חושבת שהייתי יכיר לה לצאת לגימלאות מכאן. לא זקוק קה לשום דבר אחר."

"אני חושבת שבעצם כל חיי הובילו לכאן. כל מה שעשיתי היה הכנה למה שאני עושה עכשיו. אני לא פטליסטית, אבל אני בהחלט חושבת שהכל הוביל לזה." ברברה נחשבה תמיד כחריגה בין עמיתיה. היא מכירה את כל המיינרים, אין מסיבה בלא נוכחיה. תה. כל החברים שלה ישראלים,

רינגר בהאמבורג. הייתי מאוד נבוכה. הרי בסך הכל לא הייתי מיקצועית. לא ידעתי כלום. הכל היה עניין של מזל, אבל הלכתי."

"פלופ" מוחלט

א עבר זמן רב, והצעירה התייידה עם שפרינגר. "לא הכרתי אותו במסגרת העבודה, אלא במסגרת חברתית". היא מעריצה נלהבת שלו עד היום. "הוא איש דתי מאוד, נאמן, התחבנו בגלל העניין המשותף בישראל. אני חושבת שאם אהיה בצרה אוכל תמיד לטלפן אליו, והוא בהחלט יעזור."

בהאמבורג התחילה גם להתנסות בטלוויזיה, כשהמראיין הראשון היה אוטו פון-האבסבורג, מאחורני שושלת הקיסרים האוסטריים. שרואיין עלידה לפני שהורשה לחזור לאוסטריה.

"הכל היה נהדר, אבל היה לי קשה להישאר בגימניה. זה לא אני. עובתי הכל, וחזרתי הביתה. ברברה המשיכה לעבוד בעיתון נות, והתאהבה שוב בישראל. שוב הגיעה אחריו לארץ. "אצלי זה הכל או לא כלום."

"ידעתי שזה יהיה פלופ מוחלט, היא אומרת בעיניים בורקות. "ידעתי מראש, אבל הלכתי לקראת זה בהתלהבות רבה, כמו תמיד". וכהרגלה בקודש, "שוב נפלתי על האף." היא נשארה בארץ, בלי אהבה, בלי התלהבות ובינתיים בלי הרבה חברים. "החלטתי להעניש את

לאיריס, משה וטים פרסקי

מוזל טוב להולדת הבת

טלה והחברים

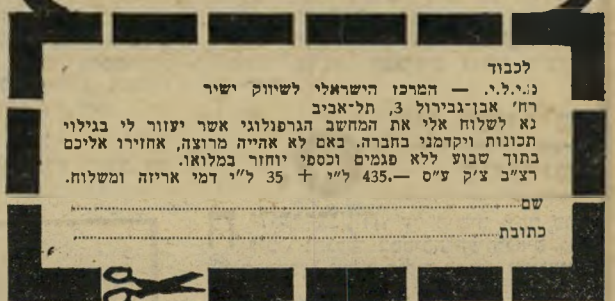
דע אם חברך דובר אמת

בעזרת "המחשב הגרפולוגי" של הגרפולוגית המפורסמת חנה קורן

נסה חינוך בביתך את המחשב הגרפולוגי במשך שבוע ימים ותוכל לגלות מספר רב של תכונות באופייך ואישיותך וכן באלה הסובבים אותך. הייה מסמך הערב והכר בחברך תכונות שעליהן לא היו מספרים לך. נצל את המחשב לקידוםך האישי ולמעמדך בין קרוביך.

ביצר הוא פועל? במחשב 3 גלגלים וחלונות תצוגה המפרטים עשרות תכונות אופי על-פי למעלה מ-100 סוגי כתב-יד שערך הגרפולוגית חנה קורן.

ככצע לקוראי העולם הזה שלח עוד היום את התלוש המצורף ותקבל לביתך את המחשב הגרפולוגי במחיר מיוחד (רק לקוראי העולם הזה). ניתן להזמין את המחשב הגרפולוגי בטלפונים: 03-238479, 02-242469.

נחמד מאוד להיות חשוב אך יותר חשוב להיות נחמד

האם ניסית פעם להיות נחמד כמשך לפקיד בדואר, כנהג באוטובוס, כשכן מהקומה החמישית, סתם ככה, מבלי לצפות שתצמוח כך מזה תועלת? היה נחמד, אמור מלה טובה!

אנחנו משתדלים

לקבצת חומר הדרכה, כתוב זארחים למען איכות חיים, ת.ד. 1097 גבעתיים